

Lukemisto 1/2005

ENEMMÄN KUIN USKONTO

“Jumalan valtakunta on enemmän kuin uskonto, enemmän kuin suunnat, kirkot ja lahkot. Sen valtakunnan koossapitävänä siteenä on yksin Jumalan Henki, joka elää siinä ja sen jäsenissä. Sen jäsenet eivät ole lähtöisin yksinomaan tai ensisijaisesti yhdestä lahkosta tai herätysliikkeestä, vielä vähemmän jostain ‘valitusta joukosta’, vaan se koostuu kaikista kielistä, kansoista ja sukukunnista ja se kohoaa kaikkien yli.”

Taisto Törni: “*Kristus riittää*”, Kuva ja Sana 1962.

IHMEITTEN IHME

“Mutta suurin kaikista ihmeistä on se, että kuollut lähtee kävelemään elämän Herran luo, että jalaton juoksee hänen tykönsä ja että kädetön tarttuu ristin sakraan ja siihen naulattuun Armahtajan käteen. Se, että sellaista voi tapahtua, on ihmeitten ihme, mahdottomimpien mahdollisuus.”

K.R. Kares: “*Jumalan salaisuus*”.

LIHAN HÄVIÖN ALKU

“Liha vihaa kuolemaan asti sitä, että se joutuu tunnustamaan: ‘juuri nyt minä olen täysin kelvoton ja hengellisesti pimentynyt, lainrikkoja ja Kristusta vastaan taisteleva.’ Tämän tunnustamisessa on aina lihan häviön alku, koska sitä seuraa se, että sydän kuulee evankeliumin. Jeesuksen Kristuksen veri sanoo omaksensa sinun tavalliset ja hengellisyyteen verhoutuneet syntisi ja

hänen hyvien tekojensa ansiot riittävät sinulle.”

Auri Hakomaa: “*Hurskas sika ja hunajanpisaran toivo*” 2004.

SIELULLINEN EI HENGELLISTÄ

“Jos ei oteta vastaan rakkautta totuuteen, liikutaan vaaravyöhykkeellä. Sielullisesta tehdään hengellinen. Ihminen tulee korotetuksi. Liikkuessani eri puolilla maailmaa olen huomannut tällaisen ‘karismaattisen’ toiminnan jälkeen huolestuttavaa jälki-krapulaa.”

Matti Pyykkönen: “*Sielullinen vaiko hengellinen*”, Juurikasvu kustannus 2005.

ASTIAN HEIKKOUS JA JUMALAN VOIMA

“Jos astian heikkous katoaa, katoaa saman tien Jumalan voima ja jäljelle jää sielullinen tai aivan luuloteltu voima. Sen varassa paisutaan, tullaan joksikin, eletään kuin Korintossa. Mutta oikea Jumalan voima, tuo suunnattoman suuri, ylläpitää ihmisessä heikkoutta ja yhä vain heikentää ihmistä tullakseen itse täydelliseksi.”

Per-Olof Malk: “*Voima on Jumalan*”.

OIKEA PARANNUS

“Oikea parannuksen tekeminen on siis tyytymättömyyttä omaan parannuksen tekemiseen.”

C.O. Rosenius: “*Tie rauhaan*”, Kirjane-liö 1984.

“Minä en ole koskaan teitä tuntenut”

Raamattu puhuu meille tiettyjen aikakausien täyttymisestä. Eräs tällainen täyttymys tapahtui silloin, kun Ihmisen Poika ilmestyi ihmiskunnan historiaan ensimmäisen kerran.

Lupauksensa mukaan Hän palaa kuitenkin takaisin. Toisille tämä paluu merkitsee vapahdusta ja suurta riemua, toisille pohjatonta murhetta.

“Mutta kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi syntyneen, lunastamaan lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan” Gal. 4:4.

Nyt puhumme siitä **ajan täyttymyksestä, joka on vielä edessäpäin**, mutta jonka ajan merkit osoittavat olevan jo hyvinkin lähellä. Raamattu viittaa monin paikoin **uuden aikakauden alkamiseen**. Tämän uuden alkuun viittaavat sanat luemme tutusta Jeesuksen vertauksesta kymmenestä neitsyestä (Matt. 25. luku):

1. *“Silloin on taivasten valtakunta oleva kymmenen neitsyen kaltainen, jotka ottivat lamppunsa ja lähtivät ylkää vastaan.*

2. *Mutta viisi heistä oli tyhmää ja viisi ymmärtäväästä.*

3. *Tyhmät ottivat lamppunsa, mutta eivät ottaneet öljyä mukaansa.*

4. *Mutta ymmärtäväiset ottivat öljyä astioihinsa ynnä lamppunsa.*

5. *Yljän viipyessä tuli heille kaikille uni, ja he nukkuivat.*

6. *Mutta yösydännä kuului huuto: ‘Katso, ylkä tulee! Menkää häntä vastaan.’*

7. *Silloin kaikki nämä neitsyet nousivat ja laittoivat lamppunsa kuntoon.*

8. *Ja tyhmät sanoivat ymmärtäväsille: ‘Antakaa meille öljyä, sillä meidän lamppumme sammuvat’.*

9. *Mutta ymmärtäväiset vastasivat ja sanoivat: ‘emme voi, se ei riitä meille ja teille... Menkää ennemmin myyjäin luo ostamaan itsellenne.’*

10. *Mutta heidän lähdettyään ostamaan ylkä tuli; ja ne, jotka olivat valmiit, menivät hänen kanssansa häihin, ja ovi suljettiin.*

11. *Ja myöhemmin toisetkin neitsyet tulivat ja sanoivat: ‘Herra, Herra, avaa meille!’*

12. *Mutta hän vastasi ja sanoi: ‘Totisesti minä sanon teille: minä en tunne teitä’.*”

Tämä kertomus kymmenestä neitsyestä on askarruttanut monien mieliä. Olemme lukeneet ja kuulleet siitä eri tulkintoja. Yhteistä näille tulkinnoille on se, että **tulkitsija itse** pyrkii osoittamaan, että juuri hänen tulkintansa on oikea ja että juuri hän kuuluu näihin ymmärtäväisiin, jotka pelastuvat.

Tämä on myös meidän pyyntöme, emmehän halua, että joutuisimme kokemaan pahimman kohtalon, mitä ihmisen osaksi voi tulla.

Yleisin tulkinta on se, että kysymys on ihmisen lopullisesta pelastuksesta. Näin myös itse ymmärrän. Joko pelastus – tai kadotus.

Olen lukenut erään tulkinnan, jonka mukaan myös tyhmille olisi varattu pelastus vielä myöhemmin. Tähän

en voi yhtyä, sanoohan Herra liian myöhään kolkuttaville: *“en tunne teitä”*. On myös muita tätä kertomusta sivuavia vertauksia, joista saa vahvistusta ajatukselle, että ero Jumalasta on lopullinen.

Se suuri herätys

Nykyisin **puhutaan tulevasta suuresta herätyksestä**. Monet tällaisen herätyksen julistajat antavat ymmärtää, että juuri **he itse ovat tuon suuren herätyksen keskuksessa ja jopa itse vaikuttamassa** tässä herätyksessä ja sen synnyttämisessä. Ei tarvitse mainita nimiä, varmaankin monet heitä tietävät ja tuntevat.

Kymmenen neitsyttä -vertaus antaa kuitenkin lohduttoman kuvan lo-

KOETELKAA KAIKKI

Laajalti tunnettu ja tunnustettu Raamatun tuntija, **C.I. Scofield** (1843-1921), on kirjoittanut monille kielille käännetyn kirjasen “Totuuden sanan oikea jakaminen”, jonka johdannossa kirjoittaja sanoo: *“Lukijaa vakavasti varoitetaan hyväksymästä yhtään ainoaa oppia tai opetusta ainoastaan sillä perusteella, että sitä tässä kirjassa opetetaan, ja häntä kehoitetaan jalojen berealaisten tavoin tutkimaan joka päivä Kirjoituksia, onko asia niin (Ap.t. 17:11).”*

Sama varoitus halutaan osoittaa myös **Pienen lauman** ja **Juurikasvu kustannuksen** kirjasten lukijoille. Tälle varoitukselle löytyy peruste Raamatusta, Jaak. 3:2: *“Sillä monessa kohden me kaikki hairahdumme”*.

pun ajan suuresta herätyksestä – ainakin tyhmien kannalta. Vertauksen **tärkein opetus meille** on kertomuksen lopussa: “Valvokaa siis, sillä ette tiedä päivää ettekä hetkeä”.

Tyhmät eivät mitenkään voi tarkoittaa epäuskoista maailmaa, koska **maailma ei milloinkaan ole lähtenyt Jeesusta vastaan** – päinvastoin – se pyrkii mahdollisimman kauas Jeesuksen vaikutuspiiristä.

Molemmat ryhmät ovat aivan ilmeisesti seurakuntaväkeä, siis yleisesti ajatellen niitä, joita pidetään uskovina. Sekä tyhmät että viisaat näyttivät täsmälleen samankaltaisilta. Molemmilla oli lamput ja molempien lampuissa oli tuli.

Matt. 25. luvussa on toinenkin kertomus, joka liittyy yhtä vakavaan asiaan. Jeesus puhuu siinä tapahtumasta, kun hän itse istuu kirkkautensa valtaistuimelle ja hänen eteensä kootaan kaikki kansat.

Tässä hän itse erottelee kaikki ihmiset kahteen joukkoon. Hänen oikealla puolellaan ovat “lampaat” ja vasemmalla puolellaan “vuohet”. Oikealla puolella olevat kutsutaan Jumalan valtakuntaan, kun taas vasemmalla puolella olevat joutuvat iankaikkiseen rangaistukseen ja eroon Jumalasta. Näin jyrkkä on tämä erottelu. Kolmatta ryhmää ei ole.

Mikä sitten on Kuninkaan perustelu tälle jaolle?

Ne olivat **hyvät teot, joita oli tehty lähimmäiselle tai jätetty tekemättä**.

Vakavana nousee mieleemme kysymys, olisiko Raamattu sittenkin ristiriitainen, kun se toisaalla sanoo, että pelastumme armosta, uskon kautta ja ilman tekoja?

Tarkastellaanpa edellen näitä kahta ryhmää – “lampaita” ja “vuohia”. Asia saa lisävalaistusta, kun katsomme, mitä he sanoivat Kuninkaalle.

Kuningas luettelee pitkälti niitä tekoja, joita vanhurskaat olivat tehneet. Mutta nämä eivät he käsittäneet, mistä Kuningas puhui.

Mutta mitä vasemmalla puolella oleva joukko vastasi, kun heille sanottiin, että menkää pois siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleilleen?

Hekin olivat äärimmäisen hämmästyneitä – **olivathan he tehneet paljon hyviä ja suuriakin tekoja**. He eivät voineet käsittää, että heidän hyvät tekonsa eivät näkyneet Kuninkaan “kirjanpidossa” ja että niitä ei laskettaisikaan heidän hyväkseen.

Ihmisyymmärryksen mukaan kertomuksessa tuntuu olevan ristiriita. Aivan päivänselviä tekoja ei huomioitu ja toisaalta ne teot huomioitiin, joista asianosaiset olivat täysin tietämättömiä. Miten tämä voi olla mahdollista?

Luopumus ja eksytyt

2. Tess. 2. luvussa Paavali kirjoittaa Herramme Jeesuksen Kristuksen tulemuksesta. Hän sanoo, että **Herran toista tulemusta edeltää luopu-**

muksen aika.

Maailma on ollut sama kautta aikojen, **se ei ole mistään luopumassa, luopumisen täytyy siis koskea kristikuntaa.**

Luopumus liittyy laittomuuteen, jonka salaisuus oli jo Paavalin päivinä vaikuttamassa. Laittomuus huipentuu laittomuuden ihmisen ilmestymiseen.

Mutta sitten sanotaan, että Jumala itse lähettää väkevän (rajun -92 käänn.) eksytyksen niille, jotka eivät ota vastaan rakkautta totuuteen. On siis olemassa ihmisiä, jotka katsovat kuuluvansa kristikuntaan ja jotka pitävät itseään kristittyinä, mutta joilla ei ole rakkautta totuuteen.

On outoa, että on ihmisiä, jotka sanovat rakastavansa Jeesusta, mutta eivät silti rakasta totuutta. He torjuvat kaiken arvioinnin ja jopa suuttuvat, jos vähänkin vihjaisee, ettei pidä kaikkea uskoa ja että kaikki on koeteltava.

Jeesuksen tulemuksen merkki

Koettelematta ja tutkimatta voidaan lähteä juoksemaan ihmeitten tekijöiden perässä, vaikka Raamatussa selkeästi sanotaan, että väkevä eksytys tulee nimenomaan valheen kaikella voimalla, tunnusteilla ja ihmeillä!

Puhuessaan tulemuksensa merkeistä (Matt. 24:5) Jeesus varoittaa eksyttäjistä: *“Sillä monta tulee minun nimessäni sanoen: ‘Minä olen Kristus’, ja he eksyttävät monta.”* Kun

pidämme mielessä, että kreikkaa oleva nimi “Kristus” ja hebreaa oleva nimi “Messias” **tarkoittavat kumpikin voideltua**, niin alamme ymmärtää, miltä taholta eksytykset tulevat. Eksyttäjän eräs, ehkäpä tärkein tunto-merkki on se, että hän sanoo olevansa voideltu.

Jeesus sanoo (Matt. 7:22) seuraavasti: *“Moni sanoo minulle sinä päivänä ‘Herra, Herra, emmekö sinun nimesi kautta ennustaneet ja sinun nimesi kautta ajaneet ulos riivaajia ja sinun nimesi kautta tehneet monta voimallista tekoa?’ Ja silloin minä lausun heille julki: ‘Minä en ole koskaan teitä tuntenut; menkää pois minun tyköäni, te laittomuuden tekijät’.”*

Samassa luvussa on myös vertaus viisaasta ja tyhmästä miehestä. Viisas mies rakensi kalliolle ja tyhmä hiekalle. Kalliolle perustettu rakennus pysyi pystyssä – hiekalle perustettu sortui. Kertomuksessa rakennus kuvaa ihmisen elämää ja kalliopohja Kristusta, joka on *ainoa* kestävä perustus. Kun koettelemukset tulevat tulvan lailla, hiekka huuhtoutuu pois. Näin huuhtoutuu myös kaikki ihmisestä itsestään lähtevä.

Myös Luukas kertoo tästä suuresta jaosta (Luuk. 13:23-28) seuraavasti:

23. *“Ja joku kysyi häneltä: ‘Herra, onko niitä vähän, jotka pelastuvat?’ Niin hän sanoi heille:*

24. *‘Kilvoitelkaa päästäksenne sisälle ahtaasta ovesta, sillä monet, sanon minä teille, koettavat päästä si-*

sälle, mutta eivät voi.

25. *Sen jälkeen, kuin perheen isäntä on noussut ja sulkenut oven ja te rupeatte seisomaan ulkona ja kolkuttamaan ovea sanoen: 'Herra, avaa meille', vastaa hän ja sanoo teille: 'en minä tunne teitä enkä tiedä, mistä te olette'.*

26. *Silloin te rupeatte sanomaan: 'Mehän söimme ja joimme sinun seurassasi, ja meidän kaduillamme sinä opetit'.*

27. *Mutta hän on lausuva: 'Minä sanon teille: en tiedä, mistä te olette. Menkää pois minun tyköäni, kaikki te vääryyden tekijät'.*"

Lahjan "ostaminen"

Laodikean seurakunnalle sanotaan (Ilm. 3:17,18): *"Sillä sinä sanot: Minä olen rikas, minä olen rikastunut, enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston. Minä neuvon sinua ostamaan minulta kulta, tulessa puhdistettua, että rikastuisit, ja valkeat vaatteet, että niihin pukeutuisit eikä alastomuutesi häpeä näkyisi..."*

Merkillinen sana. Kehoitetaan **ostamaan...** valkeat vaatteet... Mitä ovat nämä valkeat vaatteet?

Ilm. 19:8 vastaa tähän: *"Ja hänen annettiin pukeutua liinavaatteeseen, hohtavaan ja puhtaaseen; se liina on pyhien vanhurskautus."*

Muualtakin Raamatusta näemme,

että valkeat vaatteet kuvaavat niitä puhtaita ja valkeita vaatteita, jotka ovat valkaistut Karitsan veressä (Ilm. 7:14).

Jos ne valkeat vaatteet, joita kehoitetaan "ostamaan" ja se öljy, jota tyhmiä käskettiin mennä "ostamaan" tarkoittaa todella pyhien vanhurskautusta, niin silloin sanaa "ostaa" käytetään tavallisuudesta poikkeavassa merkityksessä.

Näen tässä kaksi vaihtoehtoa:

Joko kysymyksessä on ironia, joka tarkoittaa sanojen päinvastaista merkitystä. Toisin sanoen sitä, että seurakunnan keskellä on niitä, jotka ovat kaiken muunkin "ostaneet". He eivät voi ymmärtää, että pelastus on lahjaa ja että sitä ei voida maksaa millään ihmisen omalla ponnistuksella tai aherruksella. Ei millään ihmisestä itsestään lähtevällä. Eivätkä he soisi sitä ilmaiseksi toisillekaan.

Toinen vaihtoehto on se, että ihminen "maksaa" Herralle vain omalla pahuudellaan. Kysymys on ns. "autuaasta vaihtokaupasta" (Kuten Luther asian ilmaisee), jossa ansioton syntinen saa autuuden ja jossa hänen syntinsä asetetaan ikäänkuin "maksuksi" Kristuksen ansiosta.

Voi kuinka vaikeaa onkaan ottaa vastaan jotain aivan ilmaiseksi, se ottaa aikaansaavan ihmisen luonnolle. Ilmaiseksi saaminen asettaa meidät kaikki samalle viivalle. Kukaan ei ole toista etuoikeutetumpi suhteessa Jumalaan.

Ansaitsematon *armo on sama niin pienelle kuin suurellekin syntiselle*. Tämä tosiasia tekee tyhjäksi kaikenlaisen hengellisen “bodaamisen” ja pullistelun.

Joillekin tämä on liian nöyryyttävää ja he eivät kestä sitä ja niinpä he pitävät “vain armoon” turvautuvaa *hengellisesti alaikäisenä alemman tason uskovaisena*.

Ihmisen mukainen pelastusoppi

Jeesuksen päivinäkin oli ihmisiä, jotka ymmärsivät pääsyn Jumalan valtakuntaan olevan kiinni siitä, kuinka hyvin ihminen onnistuu elämässään toteuttamaan Jumalan tahtoa.

Heidän ajatuksensa oli se, että ihmisen pitää tahtoa hyvää ja *hän voi tahtoa hyvää*. Siitä, joka tahtoo hyvää ja parhaansa mukaan koettaa sitä tehdä, tulee hyvä ja oikeamielinen ihminen.

Heidän pelastusoppinsa mukaan kaikki riippuu ihmisestä itsestään ja siitä, miten hän pyrkimyksessään onnistuu.

Tämä ihmisryhmä koostui juutalaisten parhaimmistosta, jotka olivat vihkineet koko elämänsä Jumalan tahdon toteuttamiseen Israelin kansan keskellä. Ja he olivat tosissaan. Jos he ilmestyisivät seurakuntiimme, nostaisimme heidät *korokkeelle* malliksi muille uskovaisille.

Nämä ihmiset tekivät hyviä tekoja, sillä todellisuudessa he antoivat

almuja ja varmaankin tekivät monia muitakin hyviä asioita, joista oli lähimmäisille ihan todellista hyötyä. Mutta he tekivät tekonsa, niin että ihmiset heitä ihaillen ylöspäin katselisivat.

Näin tapahtuu vielä nykyisinkin.

Perustetaan valtavia organisaatioita – kuten sanotaan – evankeliumin viemiseksi miljardeille ihmisille. On paljon näyttävää toimintaa, jota hämmästellen saamme seurata. On mahdavat kulissit, on ääntä ja loistoa, on upeat värilliset painotuotteet. Ihmeitäkin väitetään näiden ihmisten kautta tapahtuvan. On todella vaikea sanoa, etteivät nämä voisi olla oikealla asialla. Onhan myös tuloksia nähtävissä. Tähän kaikkeen tarvitaan paljon rahaa, sitä pyydetään ja myös saadaan.

Kiteytettynä *ihmisen mukainen pelastusoppi* on siinä, että “jos jatkat synnin tekemistä, olet kirouksen alainen, ja vain jos lopetat synnin tekemisen, pelastat itsesi tuholta.”

Jos ihminen voisi tehdä tämän, niin hän pelastaisi itse itsensä. Mutta siinä ei tarvita Jeesusta. Siinä ei tarvita armoa. Siinä ei tarvita Evankeliumia. Siihen ei tarvita Jumalaa, joka vanhurskauttaa jumalattoman (Room. 4:5). Siihen riittää ihmisen luja tahto.

Nämä opit ovat saaneet jalansijaa Suomenkin Siionissa jo 1800-luvulta alkaen, eivätkä ne ole vieraita nykyisinkään. Eräässä vanhassa, arvoistetun julistajan kirjassa puhutaankin

evankeelisesta lakiopista, jota sen tulee noudattaa, joka tahtoo vahvalle perustukselle kristillisyytensä rakentaa.

Kristinuskon ydin on siinä, että on Kristus ja että on syntinen ihminen. Näitä kahta Jumala koettaa sovittaa yhteen. Tässä on koko autuudenjärjestys (Wilhelmi Malmivaara). Vain syntiset tarvitsevat Vapahtajaa, vain sairaat tarvitsevat Parantajaa.

Evankeliumin sanoma ei sovi ihmillisiin mittapuihin. Kaikessa epäonnistunut ja kaikkensa menettänyt ja kaiken rikkonut saa kaiken anteeksi. Tällainen sanoma ei sovi ihmisen järkeen. Se on hänelle hullutusta. Mutta juuri tämä hullutus on itsessään Jumalan voima. Ja se voi tyystin muuttaa ihmisen elämän.

Tekojen vaikuttimet

Palatkaamme vielä takaisin kertomukseen vuohista ja lampaista. Eräs tosiasia tätä kertomusta ajateltaessa tahtoo unohtua. Helposti ajatellaan, että vain toinen ryhmä teki hyviä tekoja. Mutta ei tekstistä tällaista ole pääteltävissä. **Molemmat ryhmät tekivät hyviä tekoja.** Varmaankin tekojen koossa ja merkittävydessä oli monenlaisia eroja niin ihmisten kuin Jumalankin näkökulmasta katsoen.

Mihin näiden kahden ryhmän erotaminen perustui?

Oikeilla Jumalan lapsilla ei ollut mitään vaatimuksia pelastuksensa suhteen. Heidän pelastuksensa perus-

tui ansaitsemattomaan armoon. Heidän hyvät tekonsa eivät olleet näyttelytavaraa, vaan ne olivat *luonnollista seurausta* siitä *armosta*, jonka kautta he olivat pelastuneet. He eivät olleet tehneet niistä mitään numeroa. Eivät he luetteloineet tekojaan edes pieniin tai suuriin, koska he pitivät itseään ansiottomina palvelijoina. Voidaan sanoa, että heidän tekonsa oli Jumalalta saadun *elämän hedelmää*.

Jos omenapuu osaisi puhua ja menisit syksyllä kiittämään sitä hyvistä hedelmistä, se voisi kummissaan kysyä, mitä muuta se olisi voinut tehdä. Hedelmän kantaminen kuuluu sen luonnollisiin ominaisuuksiin.

“Vuohien” pelastuksen toivo perustuu inhimilliseen viisauteen ja inhimillisiin suorituksiin ja ponnistuksiin. Siksi se kaikki on epäpuhdasta.

“Lampaitten” viisaus, vanhurskaus, pyhitys ja lunastus on yksin Kristuksessa: *“Mutta hänestä (siis Jumalasta) on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesusnessa, joka on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi.”* (1. Kor. 1:30)

Voi olla, että tämä ei ole ihmisten silmissä minkään arvoista, se saattaa näyttää vähäarvoiselta, heikolta ja mitättömältä, mutta se on puhdasta ja Jumalalle kelpaavaa. Se on aarre saviastiassa. Ja yksin Kristus saa kaikesta kunnian.

Suuri kahtiajako

Tarkastelussamme ihmiskunnan tärkeimmässä kahtiajaossa vastakkain ovat toisaalta armon lapset ja toisaalta lain -alaiset. Armon lapset ovat valkeuden lapsia, joilla on kaikki Jumalan siunaus ja elämä Jeesuksessa Kristuksessa. Heidän uskonsa määrä – suuri tai pieni – ei tule edes esille. Tärkein oli heidän uskonsa kohde ja se, että kaikki toivo on itse tuossa kohteessa.

Elämä lain alla on kirouksen alla olemista. Gal. 3:10 sanoo: *“Sillä kaikki, jotka perustautuvat lain tekoihin, ovat kirouksen alaisia...”*

Kaikkein surkuteltavin kohtalo on niillä, jotka ovat kerran lähteneet kaidalle tielle, mutta palanneet lain tekoihin, omiin suorituksiinsa, joilla voi olla hengellisyyden leima, mutta jotka vievät eroon Jumalasta.

Paavali kirjoittaa Gal. 4:4: *“Te olette joutuneet pois Kristuksesta, te, jotka tahdotte lain kautta tulla vanhurskaiksi; te olette langenneet pois armosta.”*

Heille kuuluu ankara sana: *“Menkää pois, en tunne teitä.”*

Mutta mitä Jeesus sanoi niille aikansa ihmisille, jotka laittoivat kaikkensa likoon Jumalan valtakunnan tähden?

Luemme Luuk. 16:15: *“Te juuri olette ne, jotka teette itsenne vanhurskaiksi ihmisten edessä, mutta Jumala tuntee teidän sydämenne; sillä mikä*

ihmisten kesken on korkeata, se on Jumalan edessä kauhistus.”

Keitä nämä ihmiset sitten olivat? He olivat fariseuksia, tuon lahkon, joka oli syntynyt protestiksi Israelin kansan keskellä tapahtunutta turmeluneisuutta ja maallistumista vastaan. Ja kuitenkin Jeesus lausui heistä niin hirvittäviä asioita, että kukaan ei uskalla sanoa niitä kenellekään nykyisin: *“Te kääärmeet, te kyykäärmeitten sikiöt!”* (Luuk. 23:33)

Mutta eivät he ole mihinkään historian hämärään jääneet. Luonnostaan ihminen on samanlainen tänäänkin, voidaan sanoa, että ihminen on luonnolliselta uskonnoltaan juutalainen.

Muistakaamme kertomusta fariseuksesta ja publikaanista temppelissä (Luuk. 18:10-14). Edellinen luetteli aivan oikeita asioita elämästään. Hän oli onnistunut niin maallisessa kuin hengellisessäkin ja kiitti siitä kaiketta Jumalaa. Eikä edes syyttä kiittänyt. Mutta publikaani ei nähnyt itsessään mitään Jumalalle kelpavaa vaan rukoili armoa. Siksi publikaani meni kotiinsa vanhurskaampana kuin se toinen. 92 -käännös sanoo asian paremmin: publikaani meni kotiinsa vanhurskaana, tuo toinen ei.

Kuolettava myrkkyy

Kaikkiällä, missä farisealaisuus muodossa tai toisessa soluttautuu kristillisyyteen, se vaikuttaa kuolettavana myrkkynä ja peräti tuhoaa kris-

tinuskon. Siksi farisealaisuuden vaaran tiedostaminen on elintärkeää. Helpoin tapa on tunnistaa se ihmiskeskeisyydestä, jossa alkaa usein esiintyä kaksi pientä sanaa, joista toinen on ME ja toinen MINÄ!

Nykyajan fariseuksen toivo on omassa uskonnollisuudessa, siinä, että hän tekee erilaisia asioita saadakseen Jumalan mielisuosion. Vaikka hän puhuu paljonkin Jeesuksesta, *hänen tragediansa on siinä, että Jeesus ei ole hänen ainoa toivonsa*. Hän on tehnyt Jeesuksesta uuden Mooseksen eikä puhu mielellään Jeesuksesta Vapahantajana. Kuten Jeesuksen päivinä, nykyfariseus ei tahdo vapauttaa ihmistä, vaan sitoa ja lisätä kuormaa. Kun tämän ymmärrämme, emme anna tällaisen julistuksen järkyttää meitä.

Jumalan armossa ja vain siinä on lähtökohta niille teoille, jotka Jumala on valmistanut, että me niissä vaeltaisimme. Armossa vaeltaminen on vaeltamista hengessä. Lain alaisena vaeltaminen on vaeltamista lihassa.

Lain mukaan vanhempien on pidettävä huolta lapsistaan, niin että he voivat hyvin ja että heidän tarpeensa täytetään ajallaan. Jos äiti on terve, niin tämä lain täyttymys sisältyy niihin äidillisiin ominaisuuksiin, joita hän kantaa sisimmässään.

Jotain samaa tapahtuu siinä ihmisessä, joka ymmärtää Jumalan armon oikein. Hänen aikaansaannoksensa ei perustu lain vaatimuksiin, vaan siihen

sisäiseen elämään, joka vaikuttaa hänessä. Hän on vapaa, mutta tämä vapaus ei salli hänelle lihan vapautta.

Todellinen voima

Jumalan armo on “räjähdysainetta”. Evankeliumi on kuin ydinpomme. Se on Jumalan voima (Room. 1:16). Jos se saa tehdä sen, mitä varten se on lähetetty, sitä voi sanoa todellisen elämän alkuräjähdykseksi.

Asiamme on äärimmäisen vakava. Tyhmien neitsyiden kohtalo on pelottava. **On järkyttävää kuvitella sitä epätoivoa, jota tämä lopunajan suuri herätys synnyttää.** Valvokaamme itseämme ja toinen toistamme, ettemme rakenna ihmisen varaan, vaan sille kallioperustalle, joka on yksin Kristus.

Palvelu ja hyvät työt ovat **välttämättömiä** taivasmatkaajalle, mutta jos nämä eivät nouse armon maaperästä ja ellei kaikessa ulospäin näkyvässä hengellisyydessä ole sisäistä vastinetta sydämessä, niin ne ovat farisealaisuutta tai ainakin johtavat siihen.

Saakoon Jumala riisua meidät omasta pyhydestämme ja erinomaisuudestamme ja avatkoon sydämemme silmät näkemään Kristuksen armon kaikkiriittävyys sekä uuden elämän alkuun että kristityn vaellukseen kuten myös siihen, mitä se joskus meissä ja meidän kauttamme vaikuttaa.

Paavo Lievonen

Henkilökohtaisesti koettua

Kuvittelemme helposti oman tiemme menestyksekkääksi ja ihmisisilmin nähtävänä kulkuna voitosta voittoon. Joskus saamme uskovinakin kulkea outoja teitä, joita ymmärryksemme ei käsitä. Vasta vuosikymmenien kuluttua huomaamme, että Jumala oli mukana, mutta hänen tiensä eivät ole meidän teitämme.

“Oi, jospa tietäisin, kuinka löytää hänet, jospa pääsisin hänen asunnolle! Minä esittäisin hänelle riita-asian ja täyttäisin suuni todisteilla. Tahtoisinpa tietää, mitä hän minulle vastaisi, ja kuulla mitä hän minulle sanoisi.” Job 23:3-5.

Kello lähentelee jo puolta yötä. Peterborough’in kaupungissa sijaitsevan Eastern Pentecostal Bible Collegien rukouskammiossa on hiljaista. Makaan lattialla ja ajattelen viimepäivien tapahtumia. Sisimmästäni puseruu äänetön, tuskainen rukous: “Hyvä Jumala, miksi et auta, miksi et auta minua? Miksi en osaa uskoa niin, että parantuisin? Jumala, minähän tulin tänne kouluun valmistuakseni siihen tehtävään, johon uskoin Sinulta kutsun saaneeni. Miksi minun nyt täytyy sairauden vuoksi jättää tämä opisto? Hyvä Jumala, Jeesuksen tähden vastaa minulle!”

Kolme vuotta aikaisemmin, vuonna 1953, olimme vanhempieni kanssa muuttaneet Kanadaan. Työskennel-

tyäni pari vuotta lokarina pohjoisen metsäkämpillä, olin saanut tarpeeksi dollareita kolmen vuoden opiskelua varten Kanadan helluntaiseurakuntien raamattuopistossa. Toisen vuoden aikana terveyteni alkoi pettää, ja jouduin leikkaukseen. Jo teinivuosina kiusannut ihosairaus alkoi myös uudelleen vaivata. Lääkärit olivat tehneet parhaansa. Olin itse rukoillut ja ystäväni olivat myös rukoilleet puolestani. Olin laulanut “Usko se vaan...”, ja olin tosissani yrittänyt uskoa, mutta sairauteni vain paheni. Tilanne oli nyt kehittynyt sellaiseksi, että minun täytyisi jättää opisto.

Rukouskammiossa on hiljaista. Vastaus viipyy. Tuntuu kuin taivas ei kuulisi huutoani.

Havahdun kun joku tulee huoneeseen. Yksi uskonveljistä, kolmannen vuoden oppilaista, tuli ylös vintillä sijaitsevaan rukouskammioon. Hetken hän seiso siinä, ja minusta tuntui, että hän hiukan säälien katsoi minua, kun hän sanoi: “Matti, tiedän mikä sinun ongelmiasi on. Sinulla ei

ole tarpeeksi uskoa. Sinä et usko jumalalliseen parantumiseen.”

Seuraavana päivänä kokosin kirjani, jätin hyvästit ystävilleni, ja matkustin vanhempieni luokse Torontoon.

Löytyisiköhän näihin kysymyksiin koskaan vastausta?

– Olen jälleen vakavasti sairaana. Kipukohtaus oli yllättänyt illalla. Kiinalainen taksinkuljettaja, joka oli tuonut minut sairaalaan oli pelännyt, että kuolen ennen kuin ennätämme perille. Siinä tapauksessa henkeni olisi voinut jäädä kummittelemaan hänen autoonsa. Mies hiljensi vauhtia ja silmäili minua koko ajan, valmiina tarpeen tullessa siirtämään minut tienpenkalle kuolemaan.

Seuraavana päivänä lääkäri sitten selitti tilannetta. Sairaalaan tullessa olin ollut pahasti shokissa. Verenpainetta tuskin pystyttiin enää mittaamaan. Pohjukaissuoli oli puhjennut, mutta leikkausta ei kuitenkaan voitu suorittaa.

Olin muutamia kuukausia aikaisemmin sairastunut lavantautiin. Pian sen jälkeen sain kuumereuman, ja sen seurauksena sydäntulehduksen. Tuossa vaiheessa sain uusia lääkkeitä, joista johtuen pohjukaissuoli oli puhjennut. Kyseistä lääkettä oli nyt systeemisissäni niin paljon, ettei leikkausta voitu suorittaa. Puhkeaman koteloituminen haimaan oli pelastanut henkeni.

Oli jälleen aikaa ajatella. Monien vaiheitten kautta oli Jumala johdatellut. Kolme vuotta aikaisemmin olin perheeni kanssa tullut Taiwanille lähetystyöhön. Saisin sittenkin olla kutsumustehtävässäni. Kielen opiskelu oli sujunut hyvin; pystyin jo saarnaamaan kiinan kielellä. Monia nuoria opiskelijoita oli tullut uskoon, olivat jo käyneet myös kasteella. Olimme päässeet käsiksi työhön. Ja nyt, hyvä Jumala, miksi jälleen näin?

Kolme kuukautta jouduin olemaan kiinalaisessa sairaalassa. Sen jälkeen matka kuumeisena Japanin kautta Tyynenmeren ylitse Torontoon, ja jälleen sairaalaan.

Tulen aina muistamaan lokakuun viimeisen päivän 1965. Makasin vuoteellani Toronton Women’s College sairaalassa. Lääkäri tuli selittämään tilannetta. “Mr. Pyykkönen, on parasta, että jätätte pois mielestänne lähetystyön tropiikissa; teidän terveytenne ei tule kestäämään siellä.” Ystävällisen lääkärin poistuttua olin taas yksin ajatusteni kanssa.

Oli lokakuun viimeinen päivä. Tämähän on syntymäpäiväni. Olen kolmekymmentävuotias; mies parhaassa iässä. Heikottaa kun nousen vaakaan, joka kertoo, että painan 48 kiloa. Istun vuoteen reunalle ja itken. “Hyvä Jumala, miksi tässä taas kävi näin? Miksi et Jumala vastaa?” Seurakunta uhrasi ja lähetti meidät lähetyskentälle. Me olimme uhranneet itsemme lähetyksen alttarille, ja nyt

kaikki oli romahtanut. Miksi Jumala ei vastannut näihin kysymyksiin?

Jumala vastasi, vaikka en sitä silloin ymmärtänytkään. Tai oikeastaan se oli vasta alkua vastaukselle. En suinkaan silloin vielä tajunnut, mitä kaikkea tuo vastaus tulevina vuosina tulisi sisältämään. Silloin kaikki tuntui vielä niin pimeältä.

Avasin Raamattuni. Katseeni pysähtyi Psalmin 32:8 kohdalle. *“Minä opetan sinua ja osoitan sinulle tien, jota sinun tulee vaeltaa; minä neuvon sinua, minun silmäni sinua vartioitse.”*

Silloin, yli kaksikymmentä vuotta sitten Torontolaisessa sairaalassa sieluni pimeyteen loistanut valon säde on joskus tuntunut jo melkein sammuneen (kirjoitettu 1990, toim.huom).

Sairaalat ovat tulleet tutuiksi. Viisi-, kuusitoista kertaa potilaana; joskus hyvinkin kriittisissä tilanteissa. Joskus “uskon sanan” ihmistekoisella perustuksella, uskottelun ja mahailun jälkeen, jälleen pimeydessä. Joskus suurten ihmeparantamiskousten päätyttyä, tulkin tehtävästä väsyneenä, viimeistenkin “parantuneiden” noudettua kainalosauvansa, epäilysten hiipiessä mieleen, sittenkin: “Minä neuvon sinua ja osoitan sinulle tien”.

Jumala on opettanut Sanansa kautta. Hän on opettanut elämän kokemusten kautta. Ehkä vähän olen oppinut; paljon on varmasti jäänyt oppimatta. Paljon olen saanut Juma-

lan miehiltä, heidän saarnoistaan ja kirjoistaan. Paljon on myös ollut selailusta, joka on pysähdyttänyt: uskotelua; katteettomia lupauksia; kaavaista ‘tunnustamista’, yrityksiä pakkottaa Jumala toimimaan meidän hyväksemme jonkun metodiikan kautta. Hän on neuvonut silloin kun Hän on vastannut rukouksiin; silloin kun rukousvastaus on viipynyt, ja myös silloin kun Hän on tehnyt selväksi, että Hän joskus kirkastaa nimensä parhaiten, kun ei vastaa rukouksiimme.

Kartan mielelläni sellaisia ihmisiä, joilla on viimeinen sana ja vastaus kaikkiin elämäämme koskeviin kysymyksiin. He eivät tiedä edes sitä, etteivät he voi tietää kaikkea; jos tietäisivät, olisivat he verrattavissa Jumalaan. On kysymyksiä, joihin emme saa vastauksia täällä alhaalla. Silloinkin me kiitämme Hänen armoaan ja kunnioituksesta nöyryymme Hänen edessään. On kysymyksiä joihin Hän tahtoo vastata, ja silloin ainoa toivomme on, että Taivaallinen valonsäde saa valaista ymmärryksemme.

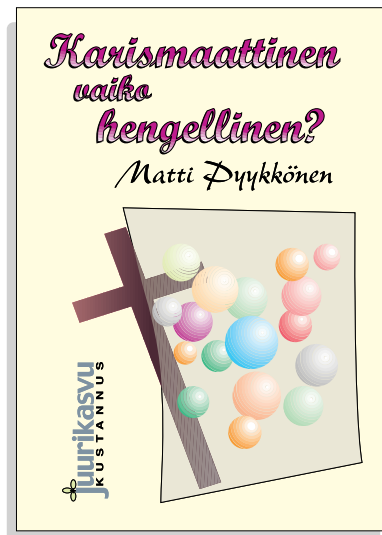
Lainaus **Matti Pyykkösen** kirjasta: *“Me olemme Kristus, onko Jumala meidän juoksupoikamme”*. Harhaopeista varoittaminen on viime vuosina jäänyt vain muuttaminen harvojen tehtäväksi. Pyykkönen on yksi näistä varoittajista, joita on syytä kuulla. Uskonnon uhrin ovat paljolti menestysteologian uhreja. Siksi on polttava tarve saada mainittu kirja jokaisen kristityn luettavaksi.

Pieni kirja, suuri sanoma!

Ansaitsematon armo on pelastuksemme perustus. Ihmisen ylpeälle luonnolle on vastenmielistä ottaa vastaan jotain ilman vastiketta. Kuitenkin tämä vastikkeettomuus erottaa kristinuskon kaikista maailman uskonnoista. Nykyisten "Tee!" ja "Älä tee!" -oppien viidakossa on hyvä pysähtyä kristinuskon vapauttavan sanoman äärelle. Siksi tämä kirjanen tulisi saada jokaisen uskovon luettavaksi .

Kirjanen on aikaisemmin ilmestynyt useampana painoksena nimillä "Armo riittää" ja "Hänen armonsansa riittää". Sivuja 40.

Vakavasti
otettava
puheenvuoro
ilmiöistä
aikamme
seurakunnassa.

“...monet seurakunnat... ..ovat hajallaan – kirjaimellisesti rikkirevittyjä valheherätysten takia. Jotakin uutta esitellään lähes viikoittain eivätkä johtajat tiedä, pitäisikö uusi ottaa vastaan vaan kirotta se. He eivät tiedä, mitä tehdä... Missä ovat johtajat? Missä joku, joka kertoo meille?”

David Wilkerson

Rakkaus seurakuntaan pakotti Paavalin mainitsemaan kirjeissään Hymeneuksen, Aleksanderin ja Filetuksen, jotka olivat totuudesta eksyneet ja vahingoittivat Herran seurakuntaa. Myös Pietarilla oli murhe valheprofeetoista, kun hän kirjoitti: “...ahneudessaan he valheellisilla sanoilla kiskovat teistä hyötyä...”

Tämä kirjanen on syntynyt samasta huolesta. Jos sen sanoma saa vapauttaa yhdenkin ihmisen vääristä yhteyksistä, se on paikkansa täyttänyt. Totuus on lopputuloksen kannalta tärkein – ei ihmiskunnia.

(Kirjan koko 100x140 mm, 44 sivua)

Väärä henki

Kun Jumala pelasti minut vuonna 1928, antoi Hän myöskin kutsun työhönsä. Joitakin tapauksia on erikoisesti jäänyt mieleeni tältä ajalta, jonka olen työssä ollut. Olin ollut V:n pitäjässä eräällä kansakoululla pidetyissä juhlissa. Juhlien aikana oli veli Kanerva sopinut maanantai-illaksi kokouksen erääseen lähikylään. Hän lähetti minutkin kokousilmoituksia viemään.

Olin tällä matkalla ja satuin poikkeamaan erääseen pieneen mökkiin, jossa oli vain tytär kotona. Hän pani ulko-oven säppiin, jota toimenpidettä kovasti ihmettelin. Tupaani päästyään hän sanoi: "Nyt sitä sitten rukoilaan." Siinä samassa hän olikin jo polvillaan. Minä tein samoin. Hetken kuuntelin rukouksen ja profetoimisen tulvaa ja mietin, mitä tämä oikein oli. Noustuamme rukouksesta sanoin: "Sisimmässäni soi ääni, joka sanoo: 'Jos ei jonkun profetia käy toteen, älkää uskoko sitä Jumalalta tulleeeksi'."

Tämä sama sisar oli illalla kokouksessa ja vaati minua jälleen kotiin. Kun olimme kahden, kertoi hän aamuillisen sanani perusteella tulleen siihen tulokseen, että hänellä oli väärä henki. Hän oli kutsunut minut sitä varten, että rukoilisin hänelle vapautusta siitä. Käydessämme rukoukseen, toistui tuo aamuinen sanatulva. Paha henki oikein riuhtoi häntä. Huokailin

peloissani Jumalan puoleen, että Hän meitä molempia armahtaisi. Hetken kuluttua käsittämätön voima täytti minut ja aloin rukoilla tuon sisaren puolesta, että Herra vapauttaisi hänet tuon hengen vallasta. Pitkän taistelun jälkeen tuo sisar lysähti lattialle märkinä hiestä, voimattomana, mutta sisäisesti levollisena.

Emme paljoa enää puhuneet, vaan kävimme nukkumaan. Aamulla yhdessä rukoilimme, ja sydämessäni kiitin Herraa siitä, että "suuri profeetta" oli kadonnut ja tilalla oli nyt syntinen, joka tarvitsi armoa ja anteeksiantoa. Jonkin ajan kuluttua sain kirjeen, jossa mainittu sisar kiitti Herraa, joka oli lähettänyt vähäisen palvelijansa vapauttamaan hänet pahan hengen valasta.

Oli vielä toinenkin samanluontoinen tapaus vähän myöhemmin, jolloin eräs rukoili henkikastetta sen tähden, että tahtoi tulla suureksi. Seuraus oli sen luontoinenkin. Siinäkin rukoustaistelussa Jeesus voitti. En ollut tällaisten asioiden kanssa ennen joutunut tekemisiin. Mutta Jumala Pyhän Henkensä kautta auttoi minua vapauttamaan ahdistetut taakoistaan.

Lempi Virtanen, kirjasta: "*Evankeelistat todistavat*", Nuorten Todistus, Jyväskylä 1956

“Hengelliset morfiiniruiskeet”

Eikö ole totta, että monissa herätyskokouksissa luodaan ensin tietty ilmapiiri, jotta ihmiset saataisiin kiihotetuiksi ja tuntemaan lämpöä? Kuorolaulu toistuu ja toistuu yleisön lämmittämiseksi (Nykyisin ei enää kuorolaulu vaan pitkään kestävä ylistys hoitaa samaa tehtävää /toim. huom.).

Muutamia järkyttäviä kertomuksia esitetään tiivistämään todistusten tunnelmaa. Nämä ovat keinoja ja taktiikkaa, mutta eivät Pyhän Hengen voimaa.

Kun ilmapiiriä on lämmitetty, saarnaaja astuu saarnaamaan. Jo saarnassaan hän on tietoinen niistä tuloksista, jotka hän tahtoo saavuttaa sinä päivänä. Hänellä on valmiina erilaisia sotajuonia. Taitavalla toiminnalla hän otaksuu saavansa tietyn osan kuulijakuntaa värisemään ja toisen osan itkemään – syntejä tunnustetaan ja tapahtuu jättäytymisiä.

Tämän laatuinen herätys täytyy uudistaa joka vuosi tai joka toinen vuosi, koska aiemmin annetun lääkkeen vaikutus haihtuu ja vanha tilanne palautuu. Joskus herätyksen vaikutus häipyä jo muutaman viikon tai kuukauden kuluttua. Herätyksen alussa

osoitetaan suurta intoa ja halukkuutta, mutta hetken kuluttua kaikki on mennyttä. Tämä ei johdu muusta kuin elämän puutteesta.

Jos uskovaisten kertomuksia tallennettaisiin, ne käsittäisivät herätysten historian; herätykset riutumisen jälkeen ja riutumisen herätysten jälkeen. Ensimmäisessä herätyksessä käytettyä kiihoketta on lisättävä annostuksessaan toisessa herätyksessä.

Ollakseen tehokas täytyy toisen herätyksen metodien olla vielä tunnepitoisempia ja kiihottavampia kuin ensimmäisen. Ehdotaisin, että tämän laatuista keinoja kuvattaisiin parhaiten “hengelliseksi morfiiniruiskeiksi”. Ruiske on annettava yhä uudelleen.

On ilmeistä, että sielu voi elää vain itselleen; sillä ei ole voimaa antaa elämää toisille. Sielun voimalla työskenteleminen – vaikkapa ihmiset itkisivät, tekisivät ratkaisun ja tulisivat intoileviksi – on käytännöllisesti katsoen arvotonta.

Watchman Nee
“Sielun piilevä voima”
Päivä 1982

Mitan täyttämättömille

Per-Olof Malk

Eräänä päivänä luin taas tuon tutun kertomuksen lesken rovosta. Jäin jälleen miettimään, miten Jeesus aina huomasi pieniä ja vähäpätöisiä asioita ja antoi niille suuren arvon. Aivan niin kuin hän huomasi tavallisia ja tavallista vähäisempiä ihmisiä.

Tämänkin kertomuksen mukaan hän suuressa joukossa näki leskivaimon ja vieläpä hänen kourassaan olleet ”kaksi pientä lanttia”, joiden kilahdus tuskin kuului mihinkään, kun ne putosivat uhriarkkuun. Ja sitten hän sanoi opetuslapsilleen: ”Tämä köyhä leski pani uhriarkkuun enemmän kuin yksikään toinen.”

Tässä kaikessa näkyy se ihmeellinen Jeesuksen ominaisuus ja periaate, että hän ei kiinnitä huomiota ainoastaan suuriin summiin tai rikkaisiin ihmisiin tai korkeissa asemissa oleviin arvovaltaisiin tai pyhiin tai onnistuneisiin henkilöihin. Hän näkee myös pienet summat, köyhät ihmiset, mitan täyttämättömät syntiset, tavalliset ja tuntemattomat ihmiset, joilla ei ole yhteiskunnassa korkeaa asemaa eikä arvovaltaa.

Tämä Jeesuksen ominaisuus antaa toivon kaikille pieneksi itsensä kokeville ihmisille, kaikille oikeasti vähä-

pätöisille ihmisille ja kaikille syntisille, jotka ajattelevat, ettei kukaan heistä välitä eikä kukaan heidän asioistaan ole enää kiinnostunut.

Se Jeesuksen ominaisuus, joka tässä kertomuksessa tulee esille, on kylä itse asiassa näkyvillä koko hänen elämässään ja toiminnassaan. Se lyö leimansa kaikkeen, mitä hän teki ja opetti maan päällä. Herralla oli aina silmää sille, joka ei ollut mitään ja niille, joilla ei ollut mitään.

Ajattele vaikka hänen vertaustensa välittämää sanomaa: Jeesuksella oli halu puhua köyhästä ja sairaasta Lasaruksesta kadulla rikkaan miehen portin pielessä. Hän asetti esikuvalliseksi sen halveksitun publikaanin, joka temppelin takaosassa anoi syntejään anteeksi. Hän puhui sadan lampaan laumasta omille teilleen lähteneen yksinäisen lampaan arvosta. Hän kiinnitti huomiota omaisuutensa hävittäneeseen tuhlaajapoikaan jne. Ai-

van ihmeellistä!

Ja ajattele, minkälaiset olivat ne ihmiset, jotka saivat häneltä opetuksen lisäksi käytännössä avun. Ensimmäinen ihminen, jonka kanssa Jeesus ylipäätään keskusteli julkisen toimintansa alussa, oli jumalanpalvelukseen osallistunut riivattu mies. Ja viimeinen, jonka kanssa hän keskusteli maallisen vaelluksensa lopussa, oli varkauksista ja luultavasti ihmisten surmaamisista tuomittu ryöväri Golgatalla.

Näiden kahden väliin mahtui suuri joukko muuta väkeä, jota Jeesus auttoi. Jeesukselta saivat avun pahojen henkien vaivaamat, kotikylästään pois ajettut miehet hautaluolissa Gardaran alueella, 12 vuotta verenvuotoa sairastanut nainen, 38 vuotta sairastanut mies Betesdan lammikon pylväskäytävässä, pahan hengen vaivaama mykkä, itkevä kanaanilaisvaimo, joka kuului juutalaisten kiroamaan epäpyhään kansaan, kuunvaihetautinen poika, nainen joka vietti kotikaupungissaan ”syntistä elämää”, aviorioksesta kiinni otettu nainen, kuuden miehen kanssa elänyt nainen Sykarissa jne.

Luettelo ei ole täydellinen, mutta se jo näyttää selvästi, miten Jeesus näki muitten halveksimissa ihmisissä ihmisen arvon ja kuinka hän piti huolta hylätyistä, avuttomista, syntisistä ja toisten tuomitsemista ihmisistä.

Sinun ei tarvitse olla monien kiittäjä, varakas tai edes hyvin toimeen

tuleva, ei terve eikä kohtuullisessa kunnossa oleva, hyvin elänyt kristitty tai jotenkin toisten ihmisten hyväksyntää nauttiva, jotta voisit toivoa Jeesuksen huomaavan sinut. Syrjään syytä, syrjityillä, pienillä, vähäpätöisillä, unohdetuilla, halveksituilla, syntisillä ihmisillä oli ja on mittaamattoman suuri arvo Jeesuksen silmissä.

Tämän tähden Herra johdonmukaisesti etsiytyi sinne, missä ihmiset eivät jaksaneet täyttää Jumalan tahtoa. Hän etsiytyi sinne, missä elettiin lankeemusten ja rikkomusten tuskassa. Hän hakeutui sinne, missä ei jaksettu enää nousta eikä toivoa. Hän istuutui syömään syntisten ja publikaanien kanssa. Ja kun häneltä kysyttiin, miksi hän kulki niin paljon juuri pienten ja vähäpätöisten ja heikkojen seurassa, hän vastasi, että hän oli tullut etsimään ja pelastamaan sitä, mikä oli kadonnut.

1. Korinttilaiskirjeessä apostoli Paavali osoittaa, että sen mitä Jeesus teki on Jumalalle ominaista. Jumala valitsee vähäiset: *”Mikä maailmassa on heikkoa, sen Jumala valitsi... Mikä maailmassa on vähäpätöistä ja halveksittua, mikä ei ole yhtään mitään sen Jumala valitsi...”*

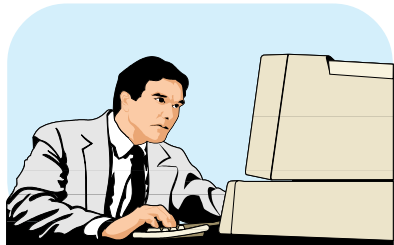
Juuri näin kävi uhriarkun luona. *”Monet rikkaat antoivat paljon... köyhä leski pani arkkuun kaksi pientä lanttia.”* Ja heti Jeesus kutsui opetuslapset kokoon ja muistutti heitä siitä, miten suuri arvo vähäisellä on Jumalan valtakunnassa.

Lohduttakoon tämä sinua, joka koet itsesi kelvottomaksi muiden seurassa. Lohduttakoon tämä sinua, jota synnit ovat kiusanneet. Jeesus näkee sinut, vaikka olet heikko ja vähäinen. Jeesus näkee sinut, vaikka olet syntinen. Hän näkee sinut pelastamisen arvoisena. Hän uskoo, että hänen sovi-

tuskuolemansa riittää sinun elämäsi pelastamiseen, minkälainen elämä se sitten lieneekään.

Kirjoitus on lainaus Evankeliumin opintoyhdistys ry:n ja Suomen Evankeliumikoulun julkaisusta "Armo riittää" 3/2004.

Julkaisu on maksuton ja sitä voi tilata puh. (019) 41 42 43 tai tekstiviestillä 040 716 6648.

Nykyaikaa?

Ja hän sanoi minulle: "Mene ja katso häijyjä kauhistuksia, joita he täällä tekevät".

Niin minä menin ja näin, ja katso: kaikenkaltaisia inhottavia matelijain ja karjaeläinten kuvia ja kaikenkaltaisia Israelin heimon kivijumalia oli piirretty seinään yltympäri.

Ja niiden edessä seisoivat seitsemänkymmentä miestä, Israelin heimon vanhimpia, ja näiden keskellä seisoivat Jaasanja, Saafanin poika; ja kullakin heillä oli suitsutusastia kädessään, ja suitsutuspilvestä nousi tuoksu.

Niin hän sanoi minulle: "Näetkö ihmislapsi, mitä Israelin heimon vanhimmat tekevät pimeässä, itsekin kuvakammiossansa? Sillä he sanovat 'Ei Herra meitä näe; Herra on hyljännyt tämän maan'." Hes. 8:9-13.

Elämän puu Golgatalla on ihmisuuvun toivo – sen ainoa toivo.

Olav Valen-Sendstad

Pieni lauma

on "ajaton" kristinuskon perusasioita ja niihin kohdistuvia uhkatekijöitä käsittelevä lukemisto ilman määrättyä ilmestymispäivää. Sitä voi tilata veloituksetta allaolevasta osoitteesta.

Julkaisu on tarkoitettu olemaan yhtenä yhdyssiteenä lähinnä niiden uskovien kesken, jotka ovat hämmentyneitä seurakuntiin tulleitten outojen ilmiöiden ja oppien johdosta.

Ilmoitus ei enää voimassa

Käsitteiden selvennystä

On hyvin tärkeää, että keskustelemme kristinopin käsitteistä, koska niille annetaan katselukulmasta riippuen eri merkityksiä. Siksi käsitteet saavat joskus päinvastaisen merkityksen kuin mitä niillä tarkoitetaan. Tästä on seurauksena se, ettei ymmärretä koko asiayhteyttä ja vielä vähemmän toisiamme. Tällaisia käsitteitä ovat paljonkin esillä olleet armo ja laki. Myös parannus on tällainen käsite.

Armo ja laki

Monilla on sellainen käsitys, että laki ja armo ovat toistensa vastakohtia. Tämä ilmenee mm. ajatuksena, että koska laki kieltää synnin tekemisen, niin armo toimisi päinvastoin, eli antaisi siihen luvan. Onpa pappismiehiä, jotka sanovat, että tehkää vain rohkeasti syntiä!

Itseasiassa armo ja laki suhtautuvat syntiin nähden samansuuntaisesti niin, ettei syntiä (enää) tehtäisi. Laki vain kieltää ja uhkaa, mutta se ei anna voimaa synnistä pidättäytymiseen, mutta armolla on tuo voima itsessään ja siksi se kasvattaa synnistä pois (Tiit. 2:11,12).

Lain vastakohta ei ole armo, vaan laittomuus ja armon vastakohta ei ole laki vaan armottomuus.

Parannus vai kääntyminen?

Epäselviä käsitteitä ovat myös kääntyminen ja parannus. Tähän on ehkä eniten vaikuttanut se, että kää-

tymistä tarkoittava sana suomenkielelle on käännetty juuri parannukseksi. Kohtalokkaalla tavalla nämä käsitteet sitten sekoitetaan toisiinsa. Uskovatkaan eivät niitä tunne eivätkä ymmärrä niiden merkitystä, kuinka siten tavallinen maailman ihminen. Jos ihminen on aidosti herkistynyt hengelliseen etsintään, niin tottakai hän alkaa muuttamaan käytöstään ja muita asioita, jotka ovat lähinnä ulkonaisia ja muidenkin nähtävissä. Hän saattaa aktivoitua hengellisten tilaisuuksien kävijäksi ja muuta senkaltaista.

Parannusvaatimus tai -kehoitus herättää luonnollisessa ihmisessä ajatuksen, että hänen olisi muutettava itseään sellaiseksi, että saisi Jumalan ja uskovaisten hyväksynnän. Näin ymmärretty parannus-sana on johtanut aivan päinvastaisiin ajatuksiin kuin mitä sanan alkuperäinen, mielenmuutosta tarkoittava, merkitys on.

Parannus -sana antaa sellaisen kuvan, että ihminen on menossa "periaatteessa" oikeaan suuntaan, mutta on

ikäänkuin joutunut sivuraiteelle. Tällaista tulkintaa puoltavat myös jotkut psykologiset opit, joita yhä enemmän virtaa myös seurakuntiin. Tämä oli perustavaa laatua oleva ajatus myös Jeesuksen ajan juutalais-farisealaisessa ajattelussa.

Synti ei ole mitätön ja harmiton

harha-askel, vaan se tarkoittaa Jumalasta pois päin kulkemista. Siksi tarvitaan kääntymistä, joka merkitsee koko elämän suunnan muutosta. Siksi tarvitaan välimestä, Jeesusta, joka vanhurskauttaa jumalattoman (Room. 4:5).

PL

Pyhityksen tie(t)

On kaksi laadultaan aivan eri asiaa tulla Jumalalle pyhitetyksi (1) *lain mukaan* ja (2) *evangeliumin mukaan*. Pyhittyminen lain mukaan ei ole oikeastaan muuta kuin että itse pyhität itsesi, niin että itse erotat synnin elämästäsi ja itse vihit itsesi Jumalalle. Se tapahtuu tahdon ja omien tekojen tiellä Joko "Jumalan avulla" tai sitä ilman. Jos teet kaiken itse, myös kiitos ja kunnia on sinun. Jos teet kaiken Jumalan avustuksella, sinä jaat kunnian Jumalan kanssa puoliksi. Molemmat tavat ovat lopulta yksi ja sama: ne ovat lakia. Mutta pyhittyminen evankeliumin mukaisesti merkitsee, että Jumala vihkii sinut uuteen elämään itselleen. Se ei tapahdu tahdon tai tekojen tietä, vaan Sanan tietä, armon ja uskon tietä, jolla tunnetaan ja tunnustetaan "*hänet, joka yksin on totinen Jumala, ja hänet, jonka hän on lähettänyt, Jeesus Kristus*" (Joh. 17:3). Silloin kerskaaminen on suljettu pois (Room. 3:27) ja kaikki

tapahtuu "*sen Jumalan armon kirkkauden kiitokseksi, minkä hän on lahjoittanut meille siinä rakastetussa (Jeesuksessa)*" (Ef. 1:6).

Molemmilla näillä pyhityksen teillä saamme monia, mutta mitä erilaisempia hengellisiä kokemuksia.

Jumalan sana ja kokemukset osoittavat, kuten jo mainittiin, että kaikki pyrkimys pyhitykseen lain tiellä – tiellä, jota kaikki pakanat, fariseukset ja humanistit ovat kulkeneet, kunnes ovat kääntyneet Jumalan puoleen – kaikki synnin erottaminen itse itseltä, vihkiytymminen Jumalalle ja hyvään omin voimin, tuo kaikki loppuu kerran kyseenalaiseen kunniallisuuteen ihmisten edessä, mutta alituisen omantunnon valitukseen ja hätään, suruun ja tuskaan Jumalan edessä. Tällä tiellä ei tulla vanhurskaaksi eikä pyhityä Jumalan edessä.

Olav Valen-Sendstad: "*Pistin lihassa*", Perus-Sanoma Oy 2001.

Kristusta oppimassa

Kristillisyyden suurista ei ole vain iloa ja oppimista, vaan usein murhettakin. Ei aina kaikki se, mitä erinomaisiksi mainittujen taholta julistetaan, ole viimeistä sanaa ja tulkintaa Herrasta ja hänen tahdostaan. Johtajakin voi olla väärässä.

Seuraan ilolla suurta hengellistä opettajaa ja johtajaa, mutta vain niin kauan kuin hän seuraa Kristusta. Kristillisuus ei tunne eikä tunnusta uskollisuutta, joka pakottaisi harhaan menevän mukaan. Meillä ei ole velvollisuuksia osallistua pyhimpienkään synteihin. Meidän on varjelluttava niiltäkin, joita eniten rakastamme, sillä ohi Kristuksen ei ole kenelläkään oikeutta viedä.

Kristitty voi olla vaarassa itse kristillisyydessä. Pyhien syntejä, vihaa ja katkeruutta, tylyä rakkauttomuutta, tuomitsemista ja hylkimistä voidaan pitää luvallisina sielä, missä johtajat ja johdettavat joutuvat hengellisen sokeuden valtaan.

Sekin mahdollisuus on, että oppeja aletaan tulkita sen mukaan, miten niitä tahdotaan toteuttaa.

Laumakristitty, alkeisiin ja hengelliseen alaikäisyyteen jäänyt, on hyvin helppoa saalista harhaan johtaville. Totuuteen ja rakkauteen juurtumattoman tapaa sieltä, missä melu ja huuto on suurin.

Jos on tarpeellista, tahtoo Kristus pelastaa meidät ystäviemmekin käsistä. Hengellinen vapaus merkitsee vapautta siinäkin, missä yritetään hengellisyydellä sitoa. Hengellinen vapaus vie Kristukseen. Hengellinen itsenäisyys on itsenäisyyttä Kristuksessa.

Varsinkin nuoren kristillisuus voi olla vaarassa juuri kristillisyydessä. Vähänkö niitä on, joita heti uskoon tulemisen jälkeen aletaan kaikissa opintuulissa peuhota. He ovat vaarassa joutua milloin minkin puoluepaavin peukalon alle. Elämän tiellä juoksevat jalat pannaan oudon pieniin kenkiin.

Kun tahdotaan ennen muuta taivuttaa omanmalliseen kristillisyyteen, alistetaan sellaiseenkin, jota Paavali kutsuu pilalle leikkaamiseksi. Niitä on paljon, joita ei enää voida oikaista. Hengellinen kiinalaiskenkäsystemi on tehnyt tehtävänsä.

Pelkään korkeutta, josta puuttuu syvyys. Pelkään eroittavia aitoja, joita lahkomielinen kristillisuus rakentelee, eikä minua ihastuta niidenkään muurien olemassaolo, jotka korkeakirkollisuus on ylhäisen eristäytyneisyytensä suojaksi rakentanut.

On raamatullisuutta, joka sotii itse Raamattua vastaan. Oikeaoppisuuden puukkovarastosta on usein

haettu ase riitapukarin perinpohjaiseksi kukistamiseksi.

Paljon on niitä, jotka tuntevat Raamatun kannesta kanteen, mutteivät silti Kristusta. Vieraan hengen vallassa olivat “ukkosenjyrinän pojatkin” tahtoessaan tuhota samarialaisen kylän.

Arabia on välttämätön, eikä muurin yli heittäminen merkitse Jumalan suunnitelmissa ajelehtimaan joutumista. Siitäkin lähtee Jumalan suunnittelema tie, missä vasu laskeutuu yksinäisyyteen. Jumalalla on valmiina ja hallussaan koko elämämme kartoitus.

Niilo Tuomenoksa: “*Kristusta oppimassa*”, Kuva ja Sana 1957

Jumalalle antautuminen

Jos opetetaan, että meidän on ensin antauduttava kokonaan Jumalalle ja että sen ansiosta saamme Hänen siunauksensa, niin silloin käännetään Jumalan järjestys väärinpäin ja saarnataan lakia eikä armoa. Laki teki siunauksen ihmisen hurskaudesta riippuvaiseksi. Armo taas antaa ihmiselle ansaitsemattoman siunauksen ilman ehtoja. Sen seurauksena voi sitten olla – mutta ei välttämättä aina ole – Jumalalle antautuminen.

Miles J. Stanford: “*Vihreä kirja*”, Karas-Sana, 1977

Golgatan tie

Takateksti Roy Hession’in kirjasta “*Golgatan tie*”, Ristin voitto 1967:

“Aikamme kristikunnassa on haavoittavissa yleistä herätyksen kaipautta, ja paljon tehdäänkin sen saavuttamiseksi: – runsaasti toimintaa, suuria kokouksia, kaikki voimat liikkeelle päämäärän saavuttamiseksi!

Mutta mitä herätys oikeastaan on, ja miten siihen todella päästään?

Tämän kirjan tekijä kertoo, miten hänkin luuli herätyksen olevan kansanjoukkojen liikehtimistä Sanan

kuuloon ja valtavia joukkokääntymiä. Aivan yllättäen hän kuitenkin joutui konferenssiin, jossa hänelle avautui herätyksen salaisuus aivan uudella tavalla: – herätys ei olekaan valtavaa massaliikettä, vaan yksilökristityn henkilökohtaista tulemistä sille tielle, jonka Mestariimme ensin kulki, GOLGATAN TIELLE, murtumisen paikalle. Se merkitsee todella tulemistä Jumalan valoon ja avoimeen suhteeseen toinen toistemme kanssa.

Vain tästä alkaa todella herätys, joka voi jatkua.”

Olemme luonnostamme juutalaisia

Apostoli aloittaa sanomalla: “*Me olemme luonnostamme juutalaisia*” (Gal. 2:15).

Tämä piti tietysti paikkansa hänestä itsestään ja hänen kirjeensä juutalaisista lukijoista. Mutta syntyperältään juutalaisten lisäksi apostolin sanat sopivat myös meihin ei-juutalaisiin, sillä *juutalaisuus tarkoittaa muutakin kuin kansaa: se on uskonto. Meidän kaikkien luonnollinen uskonnollisuutemme on juutalainen.*

Uskontona juutalaisuus edellyttää sellaista ihmisen ja Jumalan välistä suhdetta, jossa keskeisenä on laki ja sen täyttäminen eli “lain teot”, kuten Paavali sanoo. Se, joka pystyy täyttämään lain ja elämään sen edellyttämällä tavalla, saa myös iankaikkisesti elää Jumalan luona. Se taas, joka lakia ei täytä, on syypää iankaikkiseen rangaistukseen.

Kun apostoli nyt sanoo, että “me”, sinä ja minä hänen kanssaan, olemme luonnostamme juutalaisia, hän muistuttaa meitä siitä, että *luontainen tapamme lähestyä Jumalaa on juutalainen.* Mehän vaistomaisesti yritämme soveltaa käytäntöön Jumalan lakia, kun tahdomme päästä rauhaan hänen kanssaan.

Näemme tämän sekä itsestämme että ympärillämme olevista ihmisistä. Kun Pyhä Henki alkaa kirkastaa ihmiselle Jumalaa ja hänen tahtoaan,

kun jollekulle hiukan selviää hänen rikkomustensa todellisuus ja edessä olevan tuomion ehdottomuus, luonnollinen seuraus tästä on elämän *kohtelu ja parantelu* ja moraalinen ryhdistäytyminen.

Tällä tiellä *ihminen voi ylittää hämmästyttäviinkin suorituksiin.* Luonnollisen uskonnollisuutensa ohjaamana ihminen voi parhaimmillaan muuttaa elämänsä ja tapojaan sangen paljon. Hän voi myös tehdä paljon hyvää, olla toisille avuksi ja iloksi, kieltää itsensä, uhrata aikaansa ja varojaan, hän voi rukoilla ja osallistua kristilliseen toimintaan ja monilla muilla tavoilla täyttää sitä, mitä Jumala ilmoittaa laissaan tahtovansa. Toiset voivat nähdä suurenkin muutoksen tällaisen henkilön elämässä, voivatpa pitää häntä kristittyinäkin.

Kaikessa tässä on kuitenkin kysymys vain ihmisen luonnollisen uskonnollisuuden ilmenemisestä, ja se on merkityksetöntä pelastuksen kannalta. Se, mitä uskosta osaton ihminen ajattelee, tekee, sanoo tai muulla tavalla suorittaa, on uskonharjoituksenkin puitteissa vain lihallisen ja sielullisen luonnon omaa, luontaista harhautta ja palvelusta.

Per-Olof Malk: “*Mitä Jumalan armo merkitsee?*”, Evankeliumin Opintoyhdistys ry. 2005

Kaunista musiikkia nyt omatoimisesti!

Monet ovat kiusaantuneita hengellisen nykymusiikin matalasta tasosta ja siitä, että tuttujakin hengellisiä lauluja muutellaan ja jopa "pahoinpidellään". Tällainen hämmentää. Toiset ovat päätyneet "tekemään" itse musiikkia, mutta joillekin soittotaidon oppimiseen perinteisillä soittimilla on liian korkea "kynnys".

Tähän ongelmaan on nyt olemassa ratkaisu – ja se on oikea soitin... Säestyssoittimeksi kehitetty **Q-chord** -sointukannel on sopiva juuri tällaiseen käyttöön. Jokainen joka osaa lukea, oppii soittamaan **Q-chordia**.

Suomenkielinen
käyttöohje.

Q-chord -sointukannel on kevyt, hyvältä kuulostava ja monipuolinen, viimeisintä teknologiaa sisältävä soitin, jollaista ei milloinkaan aikaisemmin ole ollut saatavilla. Kaikkia soittimen toimintoja voidaan käyttää joko yksitellen tai mielenkiintoisina yhdistelminä. Tavoittelemastasi tasosta riippumatta musiikkisi mahdollisuudet Q-chordin avulla ovat rajattomat.

Soittimessa on yli sata instrumenttiääntä. Hipaisukoskettimien ääniala on neljä täyttä oktaavia. Sointuyhdistelmiä on 84. Säätimet: äänenvoimakkuus, -kesto, rytmien tempo, kaiun syvyys, sävellajin vaihto, virittäminen ym. Pituus 54 cm, lev. 30 cm, kork. 5,4 cm, paino 1,5 kg.

Herätys vai uskonpuhdistus?

Lutherin uskonpuhdistus nousi siitä, että hän ei voinut nähdä itsessään mitään hyvää eikä antaa itselleen anteeksi. Varmasti hän ei ollut ainoa, joka sillä tavoin tuomitsi itsensä, koska hänen löytönsä levisi niin nopeasti. Mitä hän sitten löysi? Hän löysi Jumalan armon.

Mihin se oli hävinnyt? Sen sijaan, että kirkko olisi antanut kaikeksi Jumalan ja yksin Jumalan käsissä, se oli alkanut yhä enemmän julistaa, mitä ihmisen pitää tehdä. Lopulta ajauduttiin anekirjoihin, sillä kirkko tarvitsi rahaa: Miten tähän jouduttiin? Kirkko oli innokkaasti halunnut olla kaikenkattava ja kaikkien arvostama. Siksi se oli sekoittanut omaan sanoomaansa antiikin kreikkalaista filosofiaa. Tämä taas on humanismin edeltäjä.

Me emme tarvitse vain herätystä, vaan uskonpuhdistusta, joka on

jotakin paljon syvempää.

Aikanaan kuvittelin, että uskonliikkeen sanoma olisi se uskonpuhdistus, jota me niin kipeästi tarvitsemme. Nyt ajattelen, että sitä se ei voi valitettavasti olla...

Uskonpuhdistus merkitsee, että aloitamme aivan alusta tyhjin käsin. Me emme tarvitse uskonliikettä, aktivointiliikettä emmekä sitoutumisliikettä. Antakoon Jumala meille armonliikkeen, niin että alamme uudestaan nähdä itsemme sijasta hänet! Luultavasti sellainen liike antaa odottaa itseään siihen asti, että me olemme palaneet loppuun ja joudumme tunnustamaan, ettei tyhjissä käsissämme ole mitään.

Sven Reichmann: *“Lammasten vaatteissa, uskonliike ja menestysteologia raamatullisessa läpivalaisuussa”*. Kuva ja Sana 1991.

*“Niiltä, jotka haluavat itse täyttää jonkun piirron laista,
ei löydy sympatiaa niille,
jotka iloitsevat Kristuksen täytetystä työstä.”*